

Matematik Dünyası'ndan

md@math.bilgi.edu.tr

Galiba gerçek mutluluk umutta ve hayalgücünde. “Galiba” filan değil, kesinlikle öyle. İnsan umduğu ve hayal edebildiği kadar mutlu oluyor. Ne dün ne bugün, varsa yoksa yarın!

Yıllar önce bir arkadaşımın bir tepeden Ege'nin bir koyuna bakıyorduk. Türkuvazla camgöbeği arasında değişen bir deniz. Üç bir yanından dimdik kayalarla çevrilmiş küçük bir kumsal. Güneş diğer taraftan batmak üzere. Hava ne sıcak ne soğuk, yerçekimi var mı yok mu belli değil. Sükûnet, dinginlik, huzur... O an gökyüzünden tozpembe melekler süzülse şaşırılmazdık, öylesine büyümlü bir andı. İkimizin de aklından aynı şey geçti: Manzaranın içinde olmak. Birbirimize gözucuyla şöyle bir bakmamız yetti. Bayırdan indik. Kumsalda biraz dolandıktan sonra arkadaşım,

- Yukardan burası daha güzeldi! dedi.

Benim de aklımdan geçmişti ama söylemeye cesaret edememiştim.

- Evet, dedim ve geldiğimiz yere çıktık.

Hayal her zaman gerçek'ten daha güzel oluyor. Orada olmayıp orada olmayı hayal etmek daha hoş.

Yıllardır dostum Sevan Nişanyan'la matematik enstitüsü hayalleri kurardık. Hemen hemen her buluşmamızda gecenin geç saatlerine kadar enstitü planları çizer dururduk. Hindiçin'den Roma'ya kadar her türlü okul modelini gerçekleştirmişizdir. Birkaç saat kendimizden geçer, enstitüyü tüm ayrıntılarıyla ortaya çıkarırdık. Daha doğrusu o çizer ve anlatır, ben seyredirdim. Ama onsuz da planlar yaptığımız, hayallere kapıldığımız oldu. Bittiğinde hayranlıkla enstitümüzü seyredirdik.

- Hadi bir enstitü daha kuralım...

- Hadi...

Gençlik demek büyük ölçüde umut ve hayal demektir. Çünkü az yaşamışlık gençliğin bir tanımı olduğuna göre, yaşayacak çok yılı, yani geleceği olmak da gençliğin eşdeğer bir tanımı olmalı. Gelecek umut, umut ise hayal demektir.

Yaş ilerleyince, gençlik-gelecek-umut-hayal silsilesini tersine çevirip hayal kurarak gençliği yakalamaya çalışmaktan başka çare kalmıyor.

Sevan Nişanyan'la yıllardır hayalini kurduğumuz matematik enstitüsü nihayet Matematik Köyü olarak bir dağbaşında gerçekleşiyor. Oradayım şimdi. Geceyarısına geliyordu yazıya oturduğumda, şimdi geçiyor. Gönüllüler ve işçiler kahkahalı bir sohbete dalmışlar, günün yorgunluğunu çıkarıyorlar. Onlarla biraz sululuk yaptık-tan sonra çadırıma dönmek üzere yola koyuldum. El fenerimi söndürdüm bir ara. Karanlığın daha zifirisini görmemiştim. Gökyüzüne baktım bir yıldız görebilecek miyim diye. Hüüü... Meğer şamata almış başını yürümüş ayyukta. Geleceği düşündüm karanlıkta yürürken, burada matematik öğrenecek gençleri, teoremler kanıtlayacak, kavramlar keşfedecek matematikçileri hayal ettim. Onlar da bu kapkara yolda yürüyecekler bir geceyarısı, problemlerine dalmış; bir ara başlarını kaldırıp şaşıracaklar...

Muhteşem bir yer olacak. Gerçeği hayalinden güzel olacak.

alim Mesur